

# Den skjulte historie om vers fyrre – nummer tyve

*Det andet ve — del syv — Ezekiel*

Jeff Pippenger

2026-07-29

Det er en bibelsk forsvarlig forståelse at opfatte profeten Ezekiel som tredive år gammel i sine indledende vers.

Og det skete i det tredivte år, i den fjerde måned, på den femte dag i måneden, mens jeg var blandt de bortførte ved floden Kebar, at himlene åbnedes, og jeg så syner fra Gud. På den femte dag i måneden, det var det femte år af kong Jojakins fangenskab, kom Herrens ord udtrykkeligt til præsten Ezekiel, Buzis søn, i kaldæernes land ved floden Kebar; og Herrens hånd var dér over ham. Ezekiel 1:1–3.

Nogle mener, at »det tredivte år« er baseret på en bestemt jubelårscyklus, som begyndte med kong Josias og sluttede med kapitel fyrre, vers ét.

I det femogtyvende år af vort fangenskab, ved årets begyndelse, på den tiende dag i måneden, i det fjortende år efter at byen var blevet slået, på selvsamme dag kom Herrens hånd over mig og førte mig derhen. Ezekiel 40:1.

Bibelske kronologer daterer kapitel fyrres første vers til enten den 28. april eller den 22. oktober 573 f.Kr. Alle profeterne identificerer de sidste dage, så efterårsdatoen den 22. oktober 573 f.Kr. er omega-datoen for en linje, der begyndte halvtreds år tidligere i det, der kaldes »Josijas store påske« den 5. maj 622 f.Kr.

Tallet tredive er et symbol på præsterne, som skulle være tredive år gamle, når de begyndte at tjene. Uanset om vers 1 til 3 i Ezekiel 1 angiver Ezekiels alder som tredive, eller blot som et symbol på en præst, ville han også være fremstillet som tredive år gammel. Hvis de tredive år i vers 1 er, som andre mener, et udtryk for det tredivte år siden Josias store påske i 622 f.Kr., er de profetiske implikationer stadig de samme.

Josija betyder »grundvold«, og hans store påske indledte en jubelårsperiode, der endte den 22. oktober på Forsoningsdagen i 573 f.Kr. »Jubelårslinjen« fra Josija til den 22. oktober stemmer overens med historien fra 1840 til 1844. Grundvoldene i 1840 blev repræsenteret ved kong Josija og også ved Josiah Litch. Den 22. oktober blev repræsenteret ved, at jubelårets basunhorn blev blæst sammen med hornet for Forsoningsdagen.

Og du skal tælle syv årsuger for dig, syv gange syv år; og tiden af de syv årsuger skal være for dig ni og fyrre år. Da skal du lade jubelårets basun lyde på den tiende dag i den syvende måned; på forsoningsdagen skal I lade basunen lyde gennem hele jeres land. 3 Mosebog 25:8, 9.

Ezekiel er placeret inden for jubilæumslinjen fra kong Josias til den 22. oktober, en linje, der repræsenterer Åbenbaringen 10's første og anden engel fra 1840 til 1844. Ezekiel repræsenterer milleritterne under den første og anden engels budskab og de hundrede fireogfyrre tusinde under den tredje engels budskab. Ezekiel repræsenterer præsteskabet blandt de hundrede fireogfyrre tusinde, men hans primære profetiske kendetegn er, at han er en profet.

## **Profet, Præst og Konge**

Der er tre bibelske skikkelser, som begyndte at tjene i en alder af tredive år. Sammen med Ezekiel var det David og Josef. Fordi de alle begyndte at tjene i en alder af tredive år, er de alle præster. David er et symbol på kongen, Josef er præsten, og Ezekiel er profeten i det trefoldige herlighedsrige, som består af en profet, en præst og en konge.

Men vi end anvender profeten Ezekiel som et symbol, er han en præst; og når han anvendes i jubelårets linje fra Josija til 22. oktober, er Ezekiel en præst, som ville repræsentere en præst i beseglingstiden for de hundrede og fireogfyrre tusinde, således som dette er forbilledliggjort ved historien fra 1840 til 1844 og kong Josija til 22. oktober 573 f.Kr.

## **Toogtyve**

Bibelen gør det klart, at Ezekiel udøvede sin tjeneste i toogtyve år. „Toogtyve“ er et symbol på de hundrede og fireogfyrre tusinde, som er guddommelighedens banner forenet med menneskeligheden. I den historie, der fremstilles fra Josijas påske og frem til kapitel fyrres jubelfest den 22. oktober, var Josijas påske et forbillede på Josiah Litchs gerning i 1838 og 1840. Denne gerning bestod i at fremlægge tidsprofetierne om det første og det andet ve. Det kan nu ses, at profetien om det første og det andet ve er langt større, end pionererne erkendte.

Ezekiel angiver som bibelsk profet flere specifikke datoer i sine skrifter end nogen anden bibelsk forfatter.

Ezekiel er omegaen for princippet om en dag lig med et år i Bibelens profeti. I Fjerde Mosebog fremstilles den alfa-mæssige omtale af dag-år-princippet ved det første oprør ved Kadesh, som førte til fyrre års vandring i ørkenen. Det sidste, eller omega-oprør, fremstilles af Ezekiel i kapitel fire, idet Jerusalem ødelægges.

## **Alfa**

Efter antallet af de dage, i hvilke I udforskede landet, nemlig fyrre dage, hver dag for et år, skal I bære eders misgerninger, nemlig fyrre år, og I skal kende mit løftebrud. Jeg, Herren, har talt; sandelig, dette vil jeg gøre mod hele denne onde menighed, som har samlet sig imod mig; i denne ørken skal de fortæres, og der skal de dø. 4 Mosebog 14,34.35.

## **Omega**

Læg dig også på din venstre side og læg Israels hus' misgerning på den; i det antal dage, du ligger på den, skal du bære deres misgerning. For jeg har lagt deres misgernings år på dig efter dagenes antal, tre hundrede og halvfems dage; således skal du bære Israels hus' misgerning.

Og når du har fuldendt dem, skal du lægge dig igen, denne gang på din højre side, og du skal bære Judas hus' misgerning i fyrre dage; jeg har bestemt dig én dag for hvert år. Derfor skal du vende dit ansigt mod Jerusalems belejring, og din arm skal være blottet, og du skal profetere imod den. Ezekiel 4:4–7.

Kadesh og Jerusalems ødelæggelse repræsenterer alfa- og omegaoprøret og repræsenterer dag-for-år-princippet. „Dag-for-år-princippet“ var milleritternes primære regel og i historien fra 1840 til 1844, som forbilledliggjort i jubelårslinjen fra kong Josija til den 22. oktober. Ezekiel anfører flere dateringer end nogen anden profet. Inden for Ezekiels datering identificeres jubelårslinjen, hvorved Ezekiels vidnesbyrd knyttes direkte til den første og den anden engels historie og derefter til den tredje engels historie.

Sammen med „jubelårslinjen“ ligger Ezekiel på sin side i tre hundrede og halvfems dage, derefter på sin anden side i fyrre dage. „Fire hundrede og tredive“ er et symbol på den gamle og den nye pagt, for Abrams pagtsløfte om fire hundrede års fangenskab i Egypten fandt det andet vidne i de tredive år hos apostlen Paulus. Sammen forenede Abram (senere Abraham) fra „det gamle“ og Saul (senere Paulus) fra „det nye“ deres vidnesbyrd for at stadfæste fire hundrede og tredive år som et symbol på den evige pagt. „Tre hundrede og halvfems dage“ „skal du bære Israels hus' misgerning.“ „Og“ „du skal bære Judas hus' misgerning i fyrre dage.“ Tilsammen svarer højre side og venstre side til Abram og Paulus.

Pagten var altid baseret på lydighed eller ulydighed—liv eller død. År-dag-princippet i den milleritiske historie var et spørgsmål om liv eller død, og historien blev forkyndt af den første engel som det evige evangelium. „Evangeliet“ er et spørgsmål om liv eller død, og det prøvende spørgsmål om liv eller død i den milleritiske historie blev sat inden for rammerne af princippet om, at en dag svarer til et år. Den forudsigelse, som gav kraft til den første engels budskab, var profetien om de tre hundrede enoghalvfems år og femten dage om det andet ve. Inden for de tre hundrede og halvfems dage, som Ezekiel lå på sin venstre side, findes der en illustration af det andet ves tidsprofeti på tre hundrede enoghalvfems år og femten dage. Det kræver profetisk dømmekraft ret at udlægge profetien, men det er intet mindre end det fortsatte værk af Løven af Judas stamme, som åbner midnatsråbets budskab.

Jeg hævder, at Ezekiel må betragtes som et symbol på de hundrede fireogfyrre tusinde, men først og fremmest som et symbol på profetiens Ånds gave, hvad enten den fremstilles som en manifestation af en profet i de sidste dage, eller som en manifestation af pagtens folk, som forstår princippet om linje på linje-metodologien.

Jeg hævder, at Ezekiels lys over profetien om de tre hundrede og enoghalvfems år og femten dage stemmer overens med den jordbørstende mand, der kaster juvelerne ned i den større kiste.

Jeg hævder, at lyset fra Ezekiel er et væsentligt element i den afsluttende budskab, når templet er fuldendt.

I vers 1 i kapitel fyrre befinder Ezekiel sig ved den 22. oktober, og det er dér, synet om det fremtidige tempel gives til Ezekiel. Dette tempel er de hundrede og fireogfyrre tusindes tempel,

hvoraf Ezekiel er et symbol på dette tal. Denne gruppe vil have bestået to prøver, før de når den tredje og afgørende prøve. Ezekiel fremstilles som modtagende sit lys i templet, og derfor repræsenterer det lys, han frembringer som et symbol, det lys, der kommer, når Guds folk træder ind i Det Allerhelligste i overensstemmelse med Daniel kapitel ti.

Lyset fra Jesu Kristi åbenbaring, som er forseglet op, bliver åbnet lige før nådetiden afsluttes.

Og han siger til mig: Besegl ikke ordene i profetien i denne bog; for tiden er nær. Den, som gør uret, skal fortsat gøre uret; og den, som er uren, skal fortsat være uren; og den, som er retfærdig, skal fortsat øve retfærdighed; og den, som er hellig, skal fortsat være hellig. Åbenbaringen 22,10.11.

„Tiden er nær“ lige før prøvetiden afsluttes i vers elleve, og Jesu Kristi Åbenbaring er derfor åbnet på den tid, for „tiden er nær“.

Jesu Kristi åbenbaring, som Gud gav ham for at vise sine tjenere, hvad der snart skal ske; og han sendte den og kundgjorde den ved sin engel for sin tjener Johannes, som vidnede om Guds ord og om Jesu Kristi vidnesbyrd og om alt det, han så. Salig er den, som oplæser, og de, som hører denne profetis ord og holder fast ved det, som er skrevet i den; thi tiden er nær. Åbenbaringen 1,1–3.

Prøvetiden afsluttes for den laodikeiske syvendedagsadventisme ved søndagsloven, og adventismen fremstilles som Jerusalem i Ezekiels niende kapitel. Der modtager de, som sukker og jamrer over de vederstyggeligheder, der begås i landet og i kirken, seglet. Beseglingen finder sted, når islams østenvinde opbringer nationerne, lige før prøvetiden afsluttes. I Ezekiels ottende kapitel afsluttes adventismens fire generationer, idet den fjerde generation symboliseres ved de femogtyve ledere, som tilbeder solen.

Dette syn blev givet symbolsk én dag før søndagsloven, eller lige før nådetidens afslutning, som er fremstillet ved seks, seks, seks.

Og det skete i det sjette år, i den sjette måned, på den femte dag i måneden, mens jeg sad i mit hus, og Judas ældste sad foran mig, at den Herre Guds hånd faldt på mig dér. Da skuede jeg, og se, en skikkelse, der så ud som ild: fra det, der så ud som hans lænder og nedefter, ild; og fra hans lænder og opefter som et skær af stråleglans, som ravets farve. Og han rakte noget frem, der lignede en hånd, og tog mig ved en lok af mit hoved; og ånden løftede mig op mellem jorden og himmelen og bragte mig i Guds syner til Jerusalem, til døren til den indre port, som vender mod nord, hvor billedstøtten for nidkærhed, den som vækker nidkærhed, havde sit sæde. Og se, Israels Guds herlighed var dér, i overensstemmelse med det syn, som jeg havde set på sletten. Ezekiel 8:1–4.

Synet i det sjette år, den sjette måned og på den femte dag kom lige før '666', et symbol på søndagsloven, når nådetiden afsluttes for den laodikeiske adventisme. Dette syn var “i overensstemmelse med det syn”, som Ezekiel “så på sletten”. Det syn, han så på sletten, findes tidligere, i kapitel tre.

Så stod jeg op og gik ud på sletten; og se, Herrens herlighed stod der, ligesom den herlighed, jeg så ved floden Kebar; og jeg faldt ned på mit ansigt. Ezekiel 3:23.

Synet af „sletten“, som var synet i det sjette år, i den sjette måned og på den femte dag, var det syn, Ezekiel tidligere havde set ved floden Kebar.

Og det skete i det tredivte år, i den fjerde måned, på den femte dag i måneden, mens jeg var blandt de bortførte ved floden Kebar, at himlene åbnedes, og jeg så syner fra Gud. Ezekiel 1:1.

De „Guds syner“, som Ezekiel „så“ ved floden Kebar, var synet på sletten, hvilket også var synet i Ezekiels bog kapitel otte til elleve. Disse syner blev fremstillet i den sammenhæng, at Ezekiel skuede ind i helligdommen, hvilket er dér, hvor „marah“-skuesynets spejlbillede i kapitel ti fuldbyrdes. Ezekiel repræsenterer dem, som får del i det profetiske lys, der stråler ud fra Det Allerhelligste, idet Jesu Kristi Åbenbaring frembringes umiddelbart før nådetidens afslutning.

Når vi identificerer kong Josias jubelårslinje, som begynder med påsken og slutter den 22. oktober, identificerer vi symbolet på forårshøjtiderne og efterårshøjtiderne, således som de er fremstillet i Tredje Mosebog 23. Der fremstilles forårs- og efterårshøjtiderne med toogtyve vers hver, ligesom Ezekiels tjeneste varede i toogtyve år. Ved at placere Ezekiel i det tredivte år af jubelårslinjen bliver det muligt at lade Ezekiels fødsel falde sammen med Josias vækkelse. Hvis han var tredive år gammel i det tredivte år af jubelårscyklussen, da ville Ezekiel være født ved Josias reformation.

Ezekiel er et symbol på dem, som ved tro går ind i Det Allerhelligste. Når de først er der, ser de hjulene inde i hjulene, som repræsenterer det komplekse samspil af menneskelige relationer. Ligesom Johannes i Åbenbaringen kapitel ti repræsenterer Ezekiel milleriterne, men mere direkte de hundrede og fireogfyrre tusinde. Hans parallelle tidsprofeti på tre hundrede og enoghalvfems år og femten dage illustrerer den endelige dom over laodikeisk adventisme gennem Jerusalems ødelæggelse, og den indbefatter gåden om otteogtredive og fyrre.

Det indbefatter symbolikken i fire hundrede og tredive år.

Det omfatter den fireårige periode, der repræsenteres ved 1333 til 1337, 1449 til 1453 og 1840 til 1844.

Vi vil begynde vore overvejelser over dette højst vigtige emne i den næste artikel.

„I de syner, som blev givet til Esajas, til Ezekiel og til Johannes, ser vi, hvor nært himlen er forbundet med de begivenheder, der finder sted på jorden, og hvor stor Guds omsorg er for dem, som er tro imod Ham.“ Testimonies, bind 5, 753.

Kristus selv var templets Herre. Når Han skulle forlade det, ville dets herlighed vige bort—den herlighed, som engang var synlig i det allerhelligste over nådestolen, hvor ypperstepræsten kun gik ind én gang om året, på den store forsoningsdag, med blodet af det dræbte offerdyr (forbilledligt for Guds Søns blod, udgydt for verdens synder), og stænkede det på alteret. Dette var Shekina, Jehovas synlige bolig.

„Det var denne herlighed, der blev åbenbaret for Esajas, når han siger: ‘I det år, da kong Uzzija døde, så jeg også Herren sidde på en trone, høj og opløftet, og slæbet af hans kappe fyldte

templet' [Esajas 6:1–8 citeret].“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, bind 4, 1139.

Det syn, der blev givet Esajas, fremstiller Guds folks tilstand i de sidste dage. De har det privilegium ved tro at se det værk, som foregår i den himmelske helligdom. »Og Guds tempel i himlen blev åbnet, og hans pagts ark blev set i hans tempel.« Når de ved tro skuer ind i det allerhelligste og ser Kristi gerning i den himmelske helligdom, erkender de, at de er et folk med urene læber, et folk, hvis læber ofte har talt tomhed, og hvis talenter ikke er blevet helliget og anvendt til Guds ære. Med rette kan de fortvivle, når de sammenholder deres egen svaghed og uværdighed med renheden og skønheden i Kristi herlige karakter. Men hvis de, ligesom Esajas, vil modtage det indtryk, Herren agter skal gøres på hjertet, hvis de vil ydmyge deres sjæle for Gud, er der håb for dem. Løftets bue er over tronen, og det værk, der blev gjort for Esajas, vil blive udført i dem. Gud vil svare på de bønner, som opstiger fra det sønderknuste hjerte.

„Formålet med dette store og højtidelige værk, som Gud udfører, er at samle negene i den himmelske lade; for jorden skal fyldes med Herrens herlighed. Derfor må ingen blive modløse, når de ser den fremherskende ondskab og hører det sprog, der kommer fra urene læber. Når mørkets magter stiller sig op imod Guds folk; når Satan samler sine styrker til den sidste store konflikt, og hans magt synes at være stor og næsten overvældende, vil det klare syn af den guddommelige herlighed, tronen, høj og ophøjet, hvælvet af løftets bue, give trøst, vished og fred.“ Review and Herald, 22. december 1896.

„Ved Keparflodens bredder skuede Ezekiel en hvirvelvind, som syntes at komme fra nord, ‘en stor sky og en ild, der foldede sig ind i sig selv, og et strålende skær var omkring den, og inde fra dens midte noget som synet af rav.’ Et antal hjul, der skar ind i hinanden, blev bevæget af fire levende væsener. Højt over dem alle ‘var der noget, der lignede en trone, som så ud som safirsten; og oven over det, der lignede tronen, var der noget med menneskeskikkelse at se oven på den.’ ‘Og der viste sig i keruberne formen af en menneskehånd under deres vinger.’ Ezekiel 1:4, 26; 10:8. Hjulenes anordning var så sammensat, at de ved første øjekast syntes at være i forvirring; men de bevægede sig i fuldkommen harmoni. Himmelske væsener, opretholdt og ledet af hånden under kerubernes vinger, satte disse hjul i bevægelse; oven over dem, på safirtronen, var den Evige; og rundt om tronen var en regnbue, symbolet på guddommelig barmhjertighed.“

Ligesom de hjullignende sammensætninger stod under ledelse af hånden under kerubernes vinger, således står menneskelige begivenheders indviklede samspil under guddommelig kontrol. Midt i nationernes strid og larm leder Han, som troner over keruberne, stadig jordens anliggender.

„Historien om de nationer, som den ene efter den anden har indtaget deres tildelte tid og plads, idet de ubevidst vidnede om den sandhed, hvis betydning de selv ikke kendte, taler til os. For hver nation og for hvert menneske i dag har Gud tildelt en plads i sin store plan. I dag bliver mennesker og nationer målt med lodsnoren i hånden på ham, som ikke fejler. Alle afgør ved deres eget valg deres skæbne, og Gud styrer alt med henblik på opfyldelsen af sine hensigter.

„Den historie, som den store JEG ER har optegnet i sit ord, idet han sammenføjer led efter led i den profetiske kæde, fra evigheden i fortiden til evigheden i fremtiden, fortæller os, hvor vi står i dag i tidsaldrenes procession, og hvad der kan forventes i den kommende tid. Alt det, som profetien har forudsagt skulle ske, indtil den nuværende tid, er blevet optegnet på historiens sider, og vi kan være forvissede om, at alt det, som endnu skal komme, vil blive opfyldt i sin orden.“ Education, 178.